

Lynne Graham

Váratlan-várt visszatérés

***E**den alig mer hinni a fülének, amikor közlik vele, hogy a férje, Damiano él. Az ismert bankárnak ugyanis öt éve nyoma veszett Dél-Amerikában. Az aszony boldogsága azonban hamarosan véget ér, mert Damiano azzal vádolja őt, hogy a magányos évek alatt megcsalta...*

1. FEJEZET

Eden éppen az egyik vevője szoknyáját tűzte fel, amikor hallotta, hogy nyílik az üzlet ajtaja.

– Mindig ez a sok munka – mondta az idősebb hölgy. – Az embereknek manapság még arra sincs idejük, hogy a legegyszerűbb átalakításokat saját kezűleg végezzék el.

– Nem panaszkodom – válaszolta Eden felegyenesedve.

Nem volt különösebben magas, de kifejezetten karcsú és törékeny termetű. Pompás, aranszínű haját hátrakötve hordta, hogy ne hulljon állandóan szép, szív alakú arcába. Gyönyörű zöld szeme értelmet sugárzott.

Amikor kilépett a próbafülkéből, meglepetten látta, hogy az egyik kisegítője, Pam két férfival és egy fiatal nővel beszélget.

– Magát keresik, Eden – szölt a munkatársnője.

– Miben segíthetek?

– Eden James? – kérdezte válasz helyett az idősebb férfi.

Eden szórakozottan bólintott a három, feszültnek tűnő vendég figyelő tekintetének kereszttüzében.

– Szeretnénk magával négyszemközt beszélni, ha lehetséges.

Edent ez a kérés még jobban meglepte.

– Talán felmehtetnénk a lakásába – javasolta a fiatal nő határozottan.

A fellépése alapján rendőrnek mondanám, és úgy is néz ki, gondolta Eden egyre nyugtalanabban. De hiszen a rendőrök először mindig bemutatkoznak! Hirtelen tudatosult benne, hogy két alkalmazottja meg a vevő feszülten figyel a beszélgetés alakulását. Elvörösödött, és gyorsan kinyitotta az üzlet hátsó ajtaját, amely egy folyosóra nyílt. Innen ki lehetett jutni az utcára, de a lakásához vezető lépcsőházat is innen közelíthette meg.

– Megtudhatnám, miről is van szó?

– Igyekeztünk tapintatosan eljárni – válaszolta az idősebb férfi, és felmutatta a jelvényét. – Én Marshall felügyelő vagyok, a hölgy pedig Leslie nyomozó. És ez az úr itt Mr. Rodney Russel, tanácsadó a külügyi hivataltól. Nem folytathatnánk fent a beszélgetésünket?

A férfi nyugodt beszédmodora jó hatással volt Edenre. Bár még mindig azon töprengött, mit akarhatnak a látogatói, feszültsége némileg alábbhagyott. Aztán

hirtelen rémület fogta el. Annyira elkezdett remegni a keze, hogy alig talált bele a kulcslyukba. Damiano! Már régóta várt efféle látogatókra, érkezésük most mégis nagyon váratlanul érte. Vajon mióta nem retten meg a telefon hangjától vagy az ajtócsengőtől? Képtelen lett volna megmondani, és ez a felfedezés szörnyű büntudatot ébresztett benne.

– Nem kell félnie – szólt bátorítóan a nyomozónő, és gondoskodóan bevezette a lakásba. – Nem azért jöttünk, hogy rossz hírt közöljünk magával, Mrs. Braganzi.

Mrs. Braganzi? Nem használta ezt a nevet azóta, hogy elmenekült a pletykára éhes újságírók rohamai elől. Mindegyiket csak az érdekelte, milyen érzés volt egy hatalmas befolyású férfi feleségének lenni, aki aztán egyszer csak köddé vált. És amikor nem volt hajlandó interjút adni, akkor harapott rá csak igazán a bulvársajtó a témára.

Szóval nem rossz hír, futott át Eden agyán a gondolat. De az lehetetlen! Öt hosszú év után ez elképzelhetetlen! Talán újabb udvariassági látogatásról lehet szó, fontolgatta magában. Lehet, hogy csak annyit akarnak közölni, még nem zárják le az aktát, bár az ügy egyelőre megoldatlan? Nagyon régóta nem keresték hivatalos ügyben. Ő maga is rég felhagyott már a telefonálgatással. Nem erőszakoskodott, nem könyörgött, hogy lépjenek valamit végre az ügyben. Lassanként rájött, hogy senki nem tehet érte semmit. Ezek után kezdte elveszíteni a reményt, hogy Damiano még életben van.

A férje testvérei, Nuncio és Cosetta, már az eltűnése után egy hónappal feladták. Damiano éppen egy katonai puccs idején utazott a dél-amerikai Montáviai Köztársaságba. A fővárosban aztán eltűnt. Kifizette a szállodai számláját, majd beszállt egy limuzinba, hogy a repülőtérre hajtasson. A testőrei egy másik kocsiban követték, amelyet útközben felrobbantottak. A testőrök ugyan sértetlenül megúszták a balesetet, Damiano kocsiját azonban szem elől veszítették.

Az utólagos nyomozás során az új katonai vezetés nem bizonyult túlságosan segítőkésznek. Közben ráadásul egy ellenállási mozgalom is létrejött, úgyhogy Montávia pusztító polgárháború küszöbére sodródott. Az erősen túlterhelt kormányzat kevés érdeklődést mutatott egy eltűnt külföldi iránt, és közölte, hogy az egyhetes harcok alatt a fővárosban számos ember halt meg vagy tűnt el nyomtalanul. Nem találtak semmi nyomot, amelyen elindulhattak volna, senki sem látott semmit. Arra sem volt viszont bizonyíték, hogy Damiano meghalt. Ez a rettenetes bizonytalanság éveken keresztül kínozza Edent.

– Kérem, üljön le, Mrs. Braganzi! – szólalt meg az egyik látogatója.

Ilyet a rendőrök nem csak olyankor mondanak, ha rossz hírt kell közölniük? Vagy ez csupán a filmekben van így? Eden képtelen volt világosan gondolkodni. Kezdte viszont dühíteni, hogy a saját lakásában csak úgy parancsolgatnak neki, de végül mégis leült a fotelba, és homlokráncolva figyelte, ahogy mindkét férfi helyet foglal vele szemközt a heverőn.

– Azért jöttünk, hogy egy rendkívül örömteli hírt közöljünk magával. A férje él – számolt be Marshall felügyelő.

Eden mozdulni sem bírt, hitetlenkedve nézett a férjira.

– Az nem lehet...

Rodney Russel vette át a szót, és emlékeztette az asszonyt arra, hogy már az elején is számba vették Damiano elrablásának a lehetőségét. Igen, gondolta Eden, de ez csak egy volt a sok borzalmas eshetőség közül, amelyet akkoriban tekintetbe vettek.

– Végül is a férje gazdag volt, vagyis még ma is az – helyesbített gyorsan –, és komoly befolyással rendelkezik a nemzetközi pénzügyi életben...

– Azt mondják, él? – Edennek elakadt a hangja, és fájdalmas arccal méregette a két férfit. Miért keltenek már megint hiú reményeket benne? Ezt képtelenség elviselni. – Hogy lehet életben ilyen hosszú idő után? És ha él, hol volt egész idő alatt? Ez tévedés... szörnyű tévedés.

– A férje tényleg él, Mrs. Braganzi – ismételte a felügyelő nyomatékosan. – A hír bizonyára váratlanul éri magát, de igaz. Higgyen nekünk, a férje, Damiano Braganzi él, és egészséges.

Eden remegni kezdett, és kutatóan nézett látogatói arcába. Aztán szorosan becsukta a szemét. Próbálta leküzdeni a kétségeit. Add, hogy ne csak álm legyen, aminek a végén felébredek! – rimázkodott magában. Hányszor, de hányszor álmították hasonló álmok a múltban!

– Már csaknem két nap telt el azóta, hogy a férje felbukkant Brazíliában – szólalt meg Mr. Russel.

– Brazíliában...

– Több mint négy évig volt egy montáviai börtön foglya, majd rögtön a szabadulása után, nagy lélekjelenlétről téve tanúbizonyságot, másik országba menekült.

– B... börtönben? – pillantott Eden döbbenet a férjira. – Damiano börtönben volt? Hogyan... Miért?

Russel tömören felvázolta, mi is történt valójában. Eltűnése napján Damianót elrabolták, és a fővároson kívül lévő katonai táborba hurcolták, amelyet a harcok következő napjaiban a lázadók megtámadtak és elfoglaltak. Ennek során Damiano súlyos fejsérülést szenvedett. Amikor az ellenállók felfedezték a sérült foglyot, természetesen azt hitték, hogy közülük való.

– A férje folyékonyan beszél spanyolul, Mrs. Braganzi. Ez és a lélekjelenléte mentette meg az életét. Egy dzsungelben lévő táborigyűlésre vitték, ahol már éppen kezdett volna felgyógyulni, amikor kormánykatonák kezére került, akik a lázadók utolsó búvóhelyeit igyekeztek felszámolni. Az ellenállási csoport tagjaként tartóztatták le.

Damiano életben van... él, hajtogatta magában Eden, és lassan kezdte elhinni a hallottakat. De bárhogy akart is, nem tudott világosan gondolkodni. Kábult volt, és a helyzet bénítóan hatott rá.

– Most biztosan csodálkozik, hogy a férje miért nem fedte fel magát azonnal a kormánykatonák előtt – folytatta a férfi. – Nos, tudta, hogy ha elárulja a személyazonosságát, azzal aláírja a halálos ítéletét, hiszen éppen a montáviai diktátorhoz hű katonák rabolták el az elején. Tulajdonképpen a lázadóknak köszönhetette a szabadulását, s ha a kormánynak újra sikerült volna a karmai közé kaparintania, már nem engedte volna el élve...

Edennek kényszerítenie kellett magát, hogy Russel mondandójára figyeljen. Megfagyott a vér az ereiben. A férje megsebesült... Hányszor álmodott verejtékben fürödve erről!

– Mr. Braganzi tisztában volt azzal, hogy a kormányzat számára kínos lenne, ha ő életben maradna. Úgy vélte, jobb lesz a személyazonosságát elhallgatnia, és a börtönt választania. Amikor kiengedték, Brazíliába utazott, onnan pedig Ramon Alcoverrhoz...

– Ramon... – mormolta Eden, és lassan megrázta a fejét. Majd a homlokához emelte a kezét, mintha úgy jobban tudna összpontosítani. – Damianónak volt egy Ramon nevű csoporttársa az egyetemen.

– Igen, ő az. A férje gépe egy órán belül leszáll Angliában, és azt szeretné, hogy amíg csak lehet, a hazatérése maradjon titokban a sajtó előtt. Ezért igyekeztünk mi is nagyon diszkréten eljárni.

Damiano él és hazajön! Haza? – gondolta aztán Eden. Bár nagyon boldog volt, ugyanakkor határtalan fájdalom is érzett. A férfi hazatér a családjához, de nem hozzá. Leslie nyomozó és a két úr csupán azért kereste fel őt, mert Damiano feleségeként jogilag ő a férfi legközelebbi rokona. Eltűnése időpontjában a házasságuk azonban meglehetősen zilált volt. A férfi soha nem szerette őt. Csak azért vette feleségül, hogy elfelejtsen egy másik nőt, és a lépését nagyon hamar meg is bánta.

Vajon mikor feledkezett meg erről a tényről? Mikor kezdett el a saját álmvilágában élni? Damiano soha nem keresné a társaságát. Ha a sors nem szól közbe olyan kegyetlenül, a férfi nagy valószínűség szerint megkérte volna, hogy váljanak el, amint hazatér Montáviából. Damiano öccse legalábbis erről világosította fel.

Az elmúlt öt év valóságos pokol lehetett a férfi számára, úgyhogy most a legfőbb célja az, hogy visszakapja a régi életét. És ha a fülébe jut, hogy mi történt a távollétében, biztos látni sem akarja, és csak a válóperes ügyvéden keresztül érintkeznek majd.

– Mrs. Braganzi... Eden... Szólíthatom Edennek? – kérdezte a felügyelő.

– A férjem családja... az öccse, a sógornője, a húga... biztos nagyon örül – nyögte zavartan Eden.

Mr. Marshall arcvonásai megkeményedtek.

– Ha jól vettem ki a rendelkezésemre álló információkból, Ramon Alcoverro felhívta a férje hozzátartozóit, és ők a magángépükkel azonnal Brazíliába repültek.

Edennek minden szín eltűnt az arcából. Damiano családja még csak nem is vette a fáradságot, hogy közölje vele: a férje él. Hogyan lehettek ilyen kegyetlenek? Fejét lehajtva küzdött a növekvő rosszullet ellen.

– Ilyen esetekben, különösen, ha a családtagok ennyire elidegenednek egymástól, könnyen előfordul, hogy nem a legtapintatosabban cselekszenek – törte meg a felügyelő a feszült csendet. – Akkor figyeltünk fel a helyzetre, amikor a brazil követségtől valaki kapcsolatba lépett a külügyi hivattal. Szükségük volt pár adatra az ideiglenes útlevel kiállításához, hogy a férje visszatérhessen a házába.

Eden még mindig nem szólt egy szót sem. A padlóra meredt, és szórakozottan nézegette a szőnyeg mintázatát.

Nuncio valószínűleg elmesélte Damianónak, miért nem vitte őt magával Brazíliába. Bizonyára már elmondta neki azokat a borzalmas hazugságokat, amelyekkel alig három hónappal az eltűnése után tele volt a bulvársajtó. Azokat a becüleletsértő rágalmat, amelyek őt annyira megviselték, hogy azonnal elhagyta a Braganzi család londoni rezidenciáját, mert úgy érezte, ott megbolondul.

– A férje is érdeklődött, hogy magát miért nem értesítették. Szemmel láthatóan semmit sem tudott arról, hogy a családja nem tájékoztatott bennünket a legújabb fejleményekről.

Eden lassan felnézett.

– Valóban?

– Amennyire én tudom, Mr. Braganzi már alig várja, hogy újra láthassa a feleségét... – válaszolta Mr. Marshall megnyugtató mosollyal.

A nő zavartan nézett rá.

– Damiano alig várja, hogy... velem lehessen? – kérdezte halkán, és azt hitte, rosszul hallott.

– Ma délben érkezik Londonba, a Heathrow-ra. Onnan helikopterrel egy, a városon kívüli leszállóhelyre repül. Mi majd odavisszük magát. Bizonyára így akarják elkerülni az újságírókat.

– A férjem látni szeretne?

Eden kissé hisztérikusan felnevetett, félrefordította a fejét, és érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Milyen szívesen maradt volna most egyedül! Nagyon kínos volt idegenek között átélnie mindezt, akik ráadásul minden mozdulatát figyelték. Idegenek között, akik bizonyára tisztában vannak azzal, milyen zilált is volt a házassága Damiano eltűnésekor. Tulajdonképpen már megbarátkozhatott volna a gondolattal, hogy semmi sem maradhat ki a rendőrség aktáiból. Ám ha nem is így lenne, Damiano családjának viselkedése köteteket töltött meg.

A férje eltűnése után mind a brit, mind az olasz hatóságok nyomozást indítottak. Pénzügyi szakemberek még a Braganzi Bankot is átvizsgálták, hogy megtudják, működőképes-e még. Titkos számlák után is kutattak, illetve arra vonatkozó utalások után, hogy nem zsarolják-e a bankot, vagy nem keveredett-e

gyanús ügyletekbe. Azt is mélyrehatóan megvizsgálták, nem állt-e kapcsolatban Damiano a szervezett bűnözéssel. Aztán alaposan átvilágították a családtagokat is. Arra voltak kíváncsiak, hogy nem bérelt-e fel valaki egy bérgyilkost Damiano megölésére. Semmit sem hagytak figyelmen kívül. A legszemélyesebb, sőt egyenesen sértő kérdéseket tettek fel. Mivel Damiano nagyon gazdag és befolyásos volt, eltűnése után természetesen a környezetéből mindenki gyanúsítottá vált. A férfi testvérei sohasem szerették Edent, mindig is megvetették, és hamarosan minden fájdalmukat rajta töltötték ki. Odáig merészkedtek, hogy Edent tették felelőssé azért, hogy Damiano Montáviába utazott.

– Ilyen esetekben általában – magyarázta Russel – az áldozatokat egy időre elzárjuk a külvilágtól, és speciális körülmények között tartjuk, de a férje ezt az eljárást határozottan elutasította.

– Ha jól tudom – szólt közbe a felügyelő jókedvű mosollyal –, a férje azt mondta, hogy akkor már inkább a börtön.

Leslie nyomozó egy csésze teát tett Eden elé a dohányzóasztalra.

– Ez a sok újdonság biztosan megrázta magát – mosolygott az asszonyra barátságosan. – De örüljön, ma délután újra találkozhat a férjével!

Eden hirtelen felállt, és a hálósobába rohant. Szemét összeszorítva igyekezett visszanyerni az önuralmát. Damiano él, és útban van hazafelé. Hozzám? Az asszony próbált megálljt parancsolni a gondolatainak, amelyek már megint rossz irányba kalandoztak. Nem lehet ennyire önző. Ha Damiano látni akarja, akkor neki ott a helye, és ebben senki és semmi nem akadályozhatja meg.

Lehetséges, hogy Nuncio mégsem tájékoztatta testvérét az ő állítólagos viszonyáról? Akkor meg miért nem vitte őt magával Brazíliába? Vajon mit fog mondani Damiano, amikor hazatér? Hogyan magyarázza el neki, miért hagyta el a családi rezidenciát? És hogy miért használja ismét a leánykori nevét?

A félelme percről percre nőtt, és képtelen volt levenni a szemét az éjjeliszekrényen álló fotóról. A képről a mosolygós, vonzó Damiano nézett rá. A felvételt Sziciliában, a nászútjukon készítette Eden.

Házasságuk egy jó fél évig tartott csupán, de már akkor is elhúzódott tőle a férfi. Gyakrabban ment üzleti útra, amelyek egyre hosszabbak lettek, és ő feladta a reményt, hogy valaha is helyre tudják hozni a kapcsolatukat. Az alatt a pár hónap alatt Edennek összetört a szíve. A férfi iránt érzett nagy szerelem nem múlt el – csak rettenetesen fájt.

Ekkor Leslie nyomozó kopogott a hálósoba ajtaján.

– Minden rendben?

Eden felriadt gondolataiból. A feltörő pánik ellen küzdve könnyben ázó arcával fordult a fiatal rendőrnő felé.

– Most mi fog történni?

– Fél órán belül indulunk a reptérre. A maga helyében most bezárnám az üzletet, és elgondolkoznék azon, mit is vegyek fel.

Mit vegyek fel? – ismételte meg magában Eden, és csaknem felnevetett. Ez a legkevésbé fontos most!

Mi mindenben ment keresztül Damiano! Elrabolták, súlyosan megsérült, rettegnie kellett az életéért, és egy szörnyű börtön foglya volt. E sok szenvedésre senki sem készítette fel. Kicsi korától fogva burookban nevelkedett, és kivételezett helyzethez szokott.

Damiano régen kedvelte a zöld színt, futott át a lány agyán. Igen, a zöld volt a kedvence.

Idegesen kutatta át a ruhásszekrényét. De mi van, ha Damiano csupán azért akar vele találkozni, hogy közölje, végleg szakítanak egymással? Csak ezt nem a számára mindennél drágább családja előtt akarja megtenni. És persze nem Annabel Stavely, az első és egyetlen szerelme előtt. Hogyan is feledkezhetett meg a férje korábbi jegyeséről? Annabelnek közben született egy gyermeke, akit egyedül nevelt, és az apa nevét senki sem ismerte.

Eden az arca elé kapta a kezét.

Kész idegromcs vagyok, gondolta magában, s a felgyülemlett feszültségtől és félelemtől a lepszívesebben sikított volna.

Röviddel indulás előtt megcsörrent a telefon.

– Eden? – kérdezte Damiano öccse, Nuncio.

Ennyi év hallgatás után ismét jelentkezik? Az asszony visszafojtott lélegzettel várta, hogy a férfi közli: Damiano megbízásából hívja, aki már látni sem akarja.

– Igen? – válaszolta mégis halkán.

– Semmit sem mondtam Damianónak. Milyen istenhozzád lett volna, ha ilyen hírrel fogadom? – folytatta a sógora keserű, megvető hangon. – Hazudni kényszerültem, azt mondtam neki, hogy az elköltözésed után megszakadt a kapcsolat a család és közted. De jobb, ha elmondod neki az igazat, mert nem fogom tétlenül nézni, hogy a bolondját járatod velem!

Az igazat? – gondolta Eden, amikor letette a telefont, és keserűségében lepszívesebben visszahívta volna a sógorát. Gyorsan legyőzte azonban a kísértést, mert Nuncio úgysem hitt volna neki. Edent a két legjobb barátja árulta el és hagyta cserben, így aztán egyedül kellett megbirkóznia a botrányal, amelyet ők okoztak.

– Meg kell értenie, Mrs. Braganzi, hogy az emlékeiben élő férfi már nem ugyanaz, mint akit most visszkap – magyarázta Russel a helikopter-leszállópályához vezető úton. – Mindkettőjüknek nehéz lesz. Előlről kell kezdeniük mindent.

– Igen... Természetesen. – Bárcsak ne nyugtalanítaná tovább a figyelmeztetéseivel! Az eddig elmondottak már épp elég riasztóak voltak.

– A férje öt évig volt távol. Hatalmas kihívás lesz számára újra beilleszkedni a régi környezetébe. Gyakori hangulatingadozások várhatók nála. Elkeseredett

lesz az őt ért igazságtalanság miatt, hogy öt évet elvesztett az életéből. Olykor egyedül akar majd maradni, máskor meg a lehető legtöbb embert szeretné maga köré gyűjteni. Valószínűleg visszahúzódó, hallgatag és szeszélyes lesz, vagy épp túlonként jó kedélyűnek igyekszik majd mutatkozni. De ez nem marad örökké így...

– Nem?

– Próbálja megérteni, hogy az elkövetkező időkben a férje reakciói semmit sem árulnak el arról, hogyan fog viselkedni, ha már megbékélt a helyzettel! Csupán ezt az átmeneti időszakot kell átvészeln.

– Értem. – Eden érezte, hogy a férfi utolsó szavaitól elnehezedett a szíve. Talán figyelmeztetésnek szánta? Lehet, hogy bár most Damiano vele akar lenni, de pár héten belül újra elhagyhatja? Talán a tanácsadó arra célzott, hogy túl hiú reményeket táplál a házasságukkal kapcsolatban? Nem, nem annyira ostoba. Nem vár semmit Damianótól, nem akar kérni tőle semmit. Egyszerűen csak mellette szeretne lenni, amíg lehet. A kérdés csupán az, hogy a férfinak szüksége van-e rá. Ő még soha nem tapasztalta, hogy bárkire is szüksége lett volna.

Eden bevallotta neki, hogy szereti, ő viszont soha nem mondott ilyesmit. Annabelnek bezzeg igen! Legalábbis ezt bizonyította a korábbi jegyese nyakláncába gravírozott mondat: Örök szerelemmel, Damiano.

– Azt hiszem, jót tesz most magának egy kis friss levegő – szólalt meg a felügyelő felriasztva az asszonyt gyászos gondolataiból.

Eden észre sem vette, hogy megérkeztek a reptérre.

– Igen... én is azt hiszem. – Kiszállt, és mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon. – Mikorra várhatók?

– Tíz percen belül.

Tíz perc öt év után! Idegesen simította le zöld gyapjúruháját, amely igazából túlságosan meleg volt egy ilyen nyári napon, de hirtelen semmi más zöldet nem talált a ruhái között.

– Russel csak a munkáját végzi, a legjobb tudása szerint – szólott Marshall barátságosan, miközben a leszállóhely felé tartottak. – De amennyire én tudom, a férje kitűnő állapotban van, testileg és lelkileg egyaránt.

Eden bólintott, és érezte, hogy némileg oldódik a feszültsége. A távolból halk zúgás hallatszott, ezért önkéntelenül is az égre pillantott. Egy sötét pontot vett észre, amely egyre nagyobb lett. Damiano helikoptere! Tényleg ő fog kiszállni belőle?

Még mindig félt, hogy a család és a többiek tévedtek. Hogy a férfi, aki felbukkant Braziliában, nem Damiano, hanem egy csaló. Nem lehet, hogy valaki megtanulta Damiano önéletrajzát, majd egy plasztikai sebésszel átszabatta az arcát? Nem érné meg a kockázatot egy gazdag férfi alakjába bújni? És Nunciót, aki valósággal bálványozta a bátyját, az eltűnése után pedig szinte vigasztalhatatlan volt, vajon könnyen félre lehetett volna vezetni?

Eden mozdulatlanul állva követte tekintetével a helikoptert, amely tőlük úgy háromszáz méternyire ért földet. Egész testében remegett, amikor kinyílt a gép ajtaja. Azután kiszállt rajta egy magas, jó felépítésű férfi fekete farmerban, fehér pólóban és sötét bőrdzsekiben. Fekete haja volt, és napbarnított arca. Eden először nem mozdult, de aztán olyan túlradó öröm fogta el, hogy szinte észre sem vette, amikor tétován megindult, majd egyre gyorsabban szaladni kezdett.

Damiano a helikoptertől pár méternyire megállt, és várta, hogy a felesége odaérjen. Edent nem gondolkozott. Férje széles mellkasához simult, és Damiano szorosán átölelte.

– Csak nem hiányoztam, *cara*?

A zengő hangjában bujkáló melegség betöltötte Edent szívével, s a külvilág megszűnt létezni. Újra a régi finom, meghitt illat! Az asszony most úgy szívtá magába, mintha a létfontosságú levegőnél is nagyobb szüksége lenne rá.

– Ne viccelj... kérlek, ne! – zokogta, és a férfi pólójába kapaszkodott, hogy össze ne essen.

2. FEJEZET

Damiano pár percig nem mozdult, csak szorosan ölelte Edent, aki lassanként összeszedte magát, és tudatosult benne, hol is vannak.

– Minden rendben? – kérdezte a férfi halkán.

– Annyira szeretlek – nézett fel rá az asszony.

Egyáltalán nem tervezte, sőt még csak nem is gondolt rá, hogy ezt fogja mondani. Egyszerűen kiszaladt a száján, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Belenézett a férfi sötét szemébe, és észrevette, mennyire merev és feszült Damiano.

– Hogyhogy ennyi év után a kétely szikrája sincs benned? Bizonyára én vagyok a világ legszerencsésebb embere, *cara* – szólt a férfi élesen. Tüntetően elnézett a feje fölött, majd lehajolt az utazótáskájáért. – Gyere, szabaduljunk meg a fogadóbizottságtól!

Ezzel átkarolta a vállát, és odasétált vele a többiekhez, akik kissé félrehúzódva várakoztak. Eden még mindig remegett, és a fejében egymást kergették a gondolatok. Képtelen volt odafigyelni arra, amit a férfi mondott. Már az is rettenetes erőfeszítésébe került, hogy egyáltalán talpon tudjon maradni.

Valahol tudat alatt érezte ugyan, hogy a férje megváltozott, csak azt nem tudta még, mennyire. Damiano igen erős egyéniség volt, és nehezen lehetett eligazodni rajta. Sosem hazudtolta meg szenvedélyes olasz természetét, kivéve a hálószobában.

Az emlék hatására Eden kissé elpirult. A világ legszerencsésebb embere? Nem, sajnos a férfi nem szerencsés. Hogyan is lehetne olyan feleséggel az oldalán, akit egyszer ő maga nevezett a világ legrüdebb teremtésének? Igen, Eden az ágyban rettenetes csódtömegnek bizonyult. A neveltetése bilincseiben vergődött, de végső soron a férfi elégedetlensége miatt nem tudott felszabadultan viselkedni. Minél türelmetlenebbé vált Damiano, annál rosszabb lett a helyzet. Különösen zavarta az a tudat, hogy férje figyelmét semmi sem kerülte el, amit ő a hálószobában tett, illetve nem tett. Lassanként leküzdhetetlen és leplezetlen ellenszenv alakult ki benne a szex iránt. Tudta, a büszkesége nem engedi, hogy élvezze azokat az örömeket, amelyekkel a férfi megajándékozhatná.

Damiano eltűnése után azonban, amikor számolnia kellett a borzalmas lehetőséggel, hogy a férfi meghalt, és soha többé nem látják egymást, keserű szemrehányásokat tett magának a viselkedése miatt, amely így visszatekintve önzőnek és szánalmasnak tűnt.

Szórakozottan az ajkába harapott, és szinte egy szó sem jutott el hozzá a Damiano és a „fogadóbizottsága” közötti beszélgetésből. Csak akkor riadt fel töprengéséből, amikor észrevette a feljűk tartó ezüstsínű limuzint.

– A koci előállt. Nem szeretnék tovább itt ácsorogni – jelentette ki Damiano kendőzetlen őszinteséggel és kissé barátságatlanul.

– Megkérdezhetem, hová készül, Mr. Braganzi? – firtatta Russel némi éllel a hangjában.

– Haza... hová máshová?

Haza? – esett pánikba Eden. Csak nem akar visszatérni a londoni házba, hogy a családja körében ünnepelhesse meg a visszatérését?

– Hol is van az otthonunk? – mosolygott rá zavartan Damiano. – Jobb, ha te mondd a sofőrnek az utat.

Eden gyomra újra összerándult. Egy pillanatra meglepedkezett az előtte álló kínos magyarázkodásról. Damiano természetesen tud már a családi házból való elköltözéséről, és úgy látszik, el is fogadta ezt a tényt.

Miután megmondta a sofőrnek a címét, beszállt az előkelő koci hátsó ülésére. Itt tört csak rá igazán a pánik. Még sosem gondolkodott azon, milyen lesz újra találkozni a férjével, és most úgy érezte magát, mint egy evező nélkül hánykolódó csónak a háborgó tengeren.

– Nekem is furcsa ez a helyzet, úgyhogy ne aggódj, *cara!* – szolt Damiano halkan, és megnyugtatóan megsimogatta az asszony ököibe szorított kezét. – Ma ne törődj semmivel! Visszajöttem. Te is itt vagy. Most csak ez számít.

Eden döbbenet bámult a férfira. Most is ellenállhatatlanul nézett ki. Az érzékei azonnal reagáltak rá, és szégyenkezve állapította meg, hogy a pusztá látványától felforrósodott a vére. Ezt rendkívül megalázónak érezte. Egyszer régen, amikor kétségbeesetten igyekezett helyrehozni a kapcsolatukat, minden bátorságát összeszedve az ágyába hívta Damianót, aki ezt kereken visszautasította.

Nem, gondolta elkeseredetten, feleségként nem kellek neki.

A férfi markáns arca keskenyebb lett, és sötét karikák éktelenkedtek a szemek alatt. Valószínűleg egy szemhunyasnyit sem aludt a repülön, mivel olyan sok mindent kellett megbeszélnie a családjával. Tulajdonképpen úgy nézett ki, mintha már egy hete nem aludt volna.

Összességében véve keményebbnek és határozottabbnak tűnt, mint régen. A „fogadóbizottsággal” való viselkedése is ezt igazolta. Igen, és az akcentusa is megváltozott, hiszen öt évig spanyolként élt. A beszédmodora bizonyára alkalmazkodott a környezetéhez. Damiano nem a születési előjogai következtében lett a Braganzi Bank vezetője, hanem az esze és tehetsége miatt. Még csak huszonnyolc éves volt, amikor az apja halála után, kitűnően végzett munkája elismeréseként a cég élére került.

Eden érezte, hogy a kettejük közötti hallgatás egyre különösebb töltést kap. Miközben ezen töprengett, találkozott a tekintetük. A férfi szemében a vágy tüze égett. Hirtelen mozdulattal a hajába markolt, magához húzta feleségét, és az ajkára hajolt.